

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

‘Ο πω άδιάλλακτος και πω μακροχρόνιος δημοσιογραφικός και γας διεξήχθη πρό έτων στο Λονδίνο.

Οί δυο αντίπαλοι δημοσιογράφοι αλληλοβριζόντουσαν δημότητα με λιβέλλους, με άρθρα και μ’ επιστολές.

Τέλος, ό ένας απ’ τους αντίπαλους κάθησε κ’ έγγραψε στον άλλο τα εξής, θέλοντας να δώσει έτσι ένα τέρμα στη λογομαχία τους:

«Κύριε, δέν έχω ανάγκη να στείλω τους μάρτυρές μου σ’ έναν παληάνθρωπο σαν και εμένα. Μπορώ να σε ταπεινώσω μόνος μου, όπως κι’ όπως εγώ θέλω... Θα σε σκαμπιλίζω ευχαριστώσως μέσα στο δρόμο, αν δέν φοβόμουνα να μη λερώσω τό χέρι μου. Θεώρησε όμως ότι σε έχω ήδη ματαίσει και στις δυο καταρρονωζόμενες παρεΐς σου. Τό καλύτερο δέ πού έχεις να κάνης πειά είναι να μη με ξαναενοχλήσης ούτε γραπτώς, ούτε προφορικώς, για να μην πάθης χειρότερα. Μ’ αυτόν τον τρόπο διατηρείς επιφανειακώς το δάχτυλόν τό γόητρό σου και μπορείς, στο κάτω της γραφής, να ισχυρισθής ότι... με περιφρονείς!»

‘Ο αντίπαλος όμως του απάντησε κ’ αυτός με τη σειρά του ως εξής:

«'Αστειάται, κύριε έχθρε μου, σ’ ευχαριστώ για τους... μπάτσους πού μου έδωκες επάνω στο χαρτί και για τις απειλές σου ότι μπορεί να πάθω και χειρότερα (πάλι επάνω στο χαρτί)... Εύδοκόμενος λοιπόν κι’ εγώ σε κατάντισαι άμυνής, πυροβολώ έναντιον της κεγής κεφαλής σου, αδειάζοντας και τις εξη σφαίρες τού περιστροφου μου επάνω στο παληοτόμαρό σου! "Οταν λάβεις τό γραμμα μου αυτό, θεωρήσε τον έαυτό σου νεκρόν και μή... μου ξαναμιλήσεις! Καλή αντίμωσι στον άλλον κόσμο. Με συντριβή και οίκτο, ό φρονύς σου».

Μά ό πρώτος δημοσιογράφος, μη θέλοντας με κανένα τρόπο να μιλήσει ό αντίπαλός του τελευταίως, του ανταπάντησε ως εξής:

«Χάρτινε έχθρε! 'Ανθρώπινε φάκελλε! Δέν θα σου κάνω τό χατήρι και δέν θα σ’ αφήσω να πής ένν την τελευταία λέξη. Καθώς είδα στο γραμμα σου, με θεωρείς πειά νεκρός, άφού με σκότωσες με την... πέννα σου! "Εννοια σου όμως! Και νεκρός ακόμα θα βρκοκολαιώσω και θα ξεκαλοληθώ να βασανίζω την κολασμένη σου ζωή. "Εχω πολλά γραμματα για τη γούνα σου! Θα σε αποκαλύνω, θα σε καταρακάωω και θα σε κάνω σκουπίδι, άξω για τους εμπυτομους όλου του κόσμου! Θα γίνω ό αλώγιος επιφάτης της ζωής σου, ως ότου στο τέλος θα σε κάνω να τρελλοθής...»

Τότε ό αντίπαλός του του απάντησε:

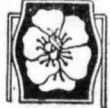
«Περιφρονώ όλους τους βρκοκόλακας, όλους τους επιφάτες, όλες τις φαντασίες κι’ όλες τις βλακείες των γραϊδιων. Τό πολύ-πολύ πού μπορεί να κάνω είναι, όταν σε συναντήσω καμμά φορά στο δρόμο μου, να κλείσω τη μύτη μου για ν’ αποφυγω τη μυροδιά της πτωμαίνης πού θα βγαίνη απ’ τό σάπιο κουφάρι σου...»

Κι’ έτσι ό άμύμητος αυτός καιυγας, πού φάνηκε για μιά στιγμή πώς θαπαιρνε ένα τέλος, ξανάρχισε πάλι έντονωτερος και πεισματωδέστερος για να ξεκαλοληθής ακόμα άλλον ένα χρόνο!...

Χαρά στην... άντοχή τους!...

Έβαλαν εκεί μέσα τον Ιπτότη Μακαίρ και τό σκυλί του Μουταζλί. "Έπειτα έδωσαν ένα χοντρό ραβδί στο δολοφόνο κ’ έβαλαν ένα βαρέλι χωρίς σκέπασμα και χωρίς πάτο κοντά στο σκυλί, για να μπορέη να κριθεται την ώρα της πάλης. Κι’ άρχισε τότε μιά άλλόκοτη μονομαχία. Μά δέν κράτησε πολλή ώρα. 'Η λαγωνίκα έτρεχε σαν λυσσοσπυμένη γύρω απ’ τον έχθρό της, πού προσπαθούσε να τη σκοτώσει με τό ραβδί και σε μιά στιγμή πού βρήκε την ευκαιρία, πήδησε και τον άρπαξε απ’ τό λαιμό.

‘Ο Ιπτότης Μακαίρ σοφιάστηκε κάτω σφύριζοντας απ’ τους πότους. Συγχρόνως έκανε νόημα να τραβήξουν πέρα τό σκυλί, γιατί ήταν έτοιμος να ειπή όλη την άλήθεια. "Ωδηγήθηκε λοιπόν μπροστά στον βασιλέα κ’ όμολόγησε τό έγκλημά του. 'Ο Κάρολος τότε διάταξε να τον κρεμάσουν και πήρε τό πιστό σκυλί μαζί του στ’ άνάκτορα.

Τά σκυλιά πού έχουν περάσει στην ιστορία είναι άπειρα. Τό πρώτο μάλλιστα απ’ αυτά, είναι τό πιστό σκυλί του "Οδυσσέως, πού, όπως αναφέρει ό "Ομηρος, τον έπεριμενε έξωσα χρόνια μπροστά στα άνάκτορά του κ’ όταν τον είδε, σύρθηκε κοντά του χαρούμενο κ’ έπειτα γύρισε πάλι και ψάφησε στη θέση του...

ZAN LEKOK

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ
Η ΚΑΜΑΡΟΥΛΑ

‘Η καμαρούλα με τό φως μωσαζατεβασμένο, στο χέρι τό κεφάλι σου ρεμβαστικά γεμένο, στ’ άγαπημένα μάτια της τό βλέμμα ν’ άρμενίζη ή ώρα πού τό βιβλίο κλείς και πού τό τσάι άχνίζει. 'Εκείνη ή κούφια σου χαρά, ή μέρα σά διαβαίνει, ή κούφια ή ευχάριστη, σαν ή καρδιά προσμένει τον ίσχω τό νυφάτικο και τη γλυκειά νυχτιά, ναι, τ’ όνειρό μου, όλα αυτά, τό κωνηγάει πειά με λύσσα μέσ’ στις άσκοπες πλήξεις κ’ αναβολές.
 — "Αχ! τότε οι μήνες θα διαδοθν κ’ ή κρής αυτές νυχτιές;...

ΔΕΝ ΕΙΝ’ ΕΤΣΙ;

Δέν είν’ έτσι;... ναι στο πείσμα των κοιτών πού θ’ άπαντούμε των κακών πού χωρίς άλλο θα φθνήσουν τη χαρά μας. μ’ όλη μας την περιφάνια, κάμα δε θα τους κρατούμε.

Δέν είν’ έτσι;... θα τραβάμε χαρωπά κ’ άργά στο δρόμο τό φτωχό, πού θα μās δείχνη με χυμόγελο ή 'Ελπίδα, κ’ αν θα μās κητούν ή όχι θα σηκώνουμε τον όμο.

Ξεμωναχιασμένες έτσι, σά σε δάσος, στο σκοτάδι, ή καρδιές μας θα ξεχώνουν ήσυχο τραγουδι άγάτης σαν δυο έρωτευμένα άηδόνια όπου τραγουδοθν τό βράδυ.

"Όσο για τον κόσμο, αν έχτρα ή αν ζαλωσύνη τάχα θα μās δείξη, τι μās νοιάζει;... άς τον!... ό,τι θέλει άς κάνει, άς μās καλοπαρ’ ή άς χύσει τό φραμίσι του μονάχα.

ΠΟΣΟ ΠΙΚΡΑΘΗΚΕ...

Πόσο πικράθηκε, πικράθηκε ή ψυχή μου, για μιά γυναίκα, μιά γυναίκα στη ζωή μου. Ποτέ δέ βρήκα γώ παρηγοριά αν κ’ έφυγε ή καρδιά μου μακριά, "Αν κ’ ή καρδιά μου, αν κ’ ή ψυχή μου πού νοιάει μακριά πού τη γυναίκα αυτή είχε πει. Ποτέ δέ βρήκα γώ παρηγοριά αν κ’ έφυγε ή καρδιά μου μακριά. Κι’ ή ξερη καρδιά μου, άχ ή καρδιά μου πού τη θλίβει τό παραμυρό, ρώτησε την ψυχή μου: Είνε δυνατό, είνε δυνατό — τη βάσταξες, καμένη, αυτή την ύπερήφανη έξορία, τη θλιμμένη; Και στην καρδιά μου αποκριθήκανε εκείνη: Ξέρω κ’ εγώ τί βρόχια ή γυναίκ’ αυτή μās στήνει; Πάντα σμά της θάμιασε αν κ’ αποδιωγμένες, ακόμα κ’ όταν μακριά της μένομε σαν ξένες!

NEVERMORE

Θύμισι τι με κωνηγάς; Τού φθινόπωρου ή μέρα ψηλά την πάχνη σήρωσε στον άτονον άέρα, κ’ ό ήλιος μιά μονότονη άχτίδα άκροσπορούσε στο δάσος, πού στις κρής πνοές κίτρινο άναγειούσε.

Ρεμβαστικά, όλομόναχοι πηγαίναμε όλοένα, με τά μαλλιά, τό στοχασμό, στον άνεμο άφισμένα. Ξάφου με μιά συγκίνηση κητιώντας με δειλά — «Ποιά ήταν ή π’ όμορφη μέρα σου;» μ’ άρωτά.

'Η χρυσταλλένα, ή δροσερή, ή άγγελική λαλιά της!... Δέχτρια με χαμόγελο κερφό, τό ρωτήμα της και τό λευκό χεράκι της φίλησα εύλαβικά.

— "Α! πώς τά πρώτα λούλουδα μωσοβολοθν γλυκά! και πώς μιλάει μέσ’ στην καρδιά, βαθειά χαριτωμένα τό πρώτο ενάει πού σιγολέν χειλάκια άγαπημένα!

CREEN

Νά: φρούτα, λούλουδα, κλαδιά, φύλλα, να κ’ ή καρδιά μου πού μοναχά για σένανε ζει τώρα και χητιάει. Με τά δυο τ’ άσπρα χέρια σου μη μού τηνε ξεσχιζεις για νάν’ ώραο κ’ αλώθητο τό δώρο πού σου κάνω.

"Ερχομαι όλοσκέπαστος απ’ τη γλυκειά τη δρόσο πού μόλις τώρα πάγωσεν ό πρωίνος άγέρας στο μέτωπό μου. "Άσε με να όνειρευτώ πεσμένος στα πόδια σου, γλυκές στιγμμενε πού θα με ξεκουράσουν.

Τό πρόσποπό μου πού άντηχοθν ακόμα τό φιλιά σου άσε να γείρω στ’ ατάλα, τά βεία σου στήθα πάνω, άσε την ήρεμία να βρω στερνά απ’ τις τρικυμίες, κ’ εκεί να κοιμηθώ νωθρός ότου και σ’ ήσυχάζεις.

